

[Per Hækkerup.]

det danske folk som befolkningerne i andre lande med dyb bekymring. Det er ikke, selv efter dannelsen af regeringen de Gaulle, muligt at gøre sig nogle virkelige begrundede forestillinger om, hvor denne udvikling fører hen. Vi må indskrænke os til at udtrykke håbet om, at det vil være muligt for den nye regering at bringe det franske demokrati igennem den nuværende krise og at modstå det tryk fra hel- eller halvfasistiske kredse, som det sidste par uger viser eksempler på. Usikkerheden gælder ikke blot den indre udvikling i Frankrig og det fremtidige forhold mellem Frankrig og Alger, men også Frankrigs placering i den internationale politik. Såvel de tilsagn, de Gaulle har givet de politiske partier under forhandlingerne om regeringsdannelse, som hans sammensætning af regeringen kan måske i nogen grad virke afklarende. De må vel udlægges således, at Frankrig vil respektere Atlantpagten og det europæiske økonomiske samarbejde, som vil blive fastholdt og videreført. Det lader sig imidlertid ikke skjule, at Frankrig står over for så store økonomiske vanskeligheder, at muligheden for en løsning på disse kan tænkes at tage form af en forstærket bestræbelse i retning af økonomisk autarki. At dette vil kunne få ulykkelige virkninger for såvel det økonomiske som det politiske samarbejde i den vestlige verden, lader sig heller ikke bestride. Den langvarige franske regeringskrise har allerede betydet en væsentlig forsinkelse af forhandlingerne om frihandelsområdet. Det må håbes, at mulighederne nu er til stede for en snarlig genoptagelse af disse forhandlinger, således at en afklaring kan nås i løbet af indeværende år.

Her ved afslutningen af vinterens folketingsarbejde er det ikke blot naturligt, at man søger en samlet vurdering af dette, men at man lader vurderingen omfatte hele det år, den nuværende flertalsregering har eksisteret. Ser man tilbage på den debat, vi havde her i tinget for næsten et år siden ved behandlingen af regeringens økonomiske lovforslag, og sammenligner man den debat med åbningsdebatten i oktober måned og med den senere udvikling, får man et klart indtryk af en stødse bedre og roligere politisk atmosfære. Jeg skal ikke genkalde i

erindringen de meget stærke ord, der dengang lød om regeringen og dens politik såvel i denne sal som uden for, men kun med tilfredshed konstatere, at behandlingen af de forskellige sager er foregået i en stadig mere rolig og saglig form. Jeg tror, at dette er en ubestridelig fordel. Ikke mindst på baggrund af den ulykkelige udvikling i Frankrig er det af værdi, at det danske demokrati har vist sig i stand til at virkeliggøre et samarbejde mellem politiske partier, som ikke bare har omfattet de tre partier, der danner basis for regeringen, men også i langt de fleste sager og i stigende grad oppositionspartierne. Når vi har kunnet konstatere en efter min mening glædelig udvikling i den retning, hænger det måske sammen med, at vi er ved at vænne os til atter at have en flertalsregering, som er i stand til at sikre den fornødne fasthed og kontinuitet i den politiske udvikling. Det betyder ikke, at oppositionen nødvendigvis er uden indflydelse, men det betyder, at hele den lovgivning, der gennemføres, bliver båret af regeringspartiernes fælles synspunkter og derfor får en indre sammenhæng og styrke, som måske ikke altid fandtes, når en mindretalsregering skulle søge sig et flertal, måske et skiftende flertal, fra sag til sag.

Det kan ikke nægtes, at det i vide kredse, også i mit parti, måtte føles som et eksperiment, da den nuværende regering blev dannet, et eksperiment, som ville være forfejlet, hvis regeringen blev en døgnflue. Jeg tror heller ikke, jeg tager fejl, når jeg siger, at det var oppositionens ikke bare forhåbning, men også forventning, at regeringen hurtigt ville slides op i indre stridigheder og derigennem lammes i sit arbejde. Det var denne forventning, der fandt udtryk i det ærede medlem hr. Erik Eriksens gentagne trosbekendelser under debatten for et år siden, da han sagde: denne regering kan ikke i det lange løb præstere noget sagligt arbejde. I dag kan det konstateres, at regeringen ikke alene holdt, men at den også har præsteret et sagligt arbejde, der aftvinger respekt. De resultater, regeringen har opnået, og som jeg om et øjeblik skal vende tilbage til, aftegner en helhedspolitik, som ubestrideligt har været til landets gavn. Jeg tror også, at fornemmelsen i den danske befolkning i høj grad er den, at regeringen